

fantastiske Billeder af den Fremtid, der nu ventede Hansine.

„Man skal vel egentlig til at kalde dig for Frøken nu,“ skæmtede hun. „Frøken Hansine Andersen, — det lyder jo nok saa gævt.“

„Aa, ti dog stille, du!“

„Ja, saadan har du nu Raad til at snakke, fordi du skal blive Præstekone. Men hvad skal der blive af et andet stakkels Menneske? Der kommer nok ingen Kap'lan og vil være god Ven med mig. Jeg maa nok være kisteglad, om jeg kan slippe til at faa en gammel Degn eller en skrutrygget Skomager — —“

Det rykkede paa en Gang i dem bægge. Der hørt Støvletrin udenfor paa Stentrappen.

XII

Da Emanuel kom ind, udtrykte hans Ansigt straks en alvorlig Skuffelse over i dette Øjeblik at finde den rødhaarede Veninde ved Hansines Side. Men han herskede sig hurtigt, og da Ane traadte frem imod ham og ønskede ham tillykke — saa kogende rød i Hovedet, at Ansigtets Fregner skinnede ganske hvide — takkede han med et glad Smil.

Derpaa gik han hen til Hansine, der havde rejst sig, og rakte bægge sine Hænder ud imod hende. Hun gav ham — omend nølende og halvt bortvendt — ogsaa bægge sine, og han trykkede dem varmt og længe, mens han tavs betragtede hende. Hun forstod godt, at han vilde have hende til at se op; men hun kunde ikke tvinge Blikket op fra Gulvet. Da han endelig gav hendes Haand fri, skottede hun hen til Veninden og drog Vejret lettet — hun havde været angst for, at han skulde kysse hende.

I det samme aabnedes sagte Døren til Køkkenet, og Moderen kom ind i nystroget Bomuldsforklæde og